

अश्वान् चतुरः ॥ २२ ॥ २३ ॥ जलाशयं जलप्रवाहं ॥ २४ ॥ २५ ॥ ममचिराभिलषितं जाङ्गवीतीरमासाद्य किंरुयते इत्यन्वयः ॥ २६ ॥ द्विरात्रं तेन विनाकृतः शोकमागतः

सोऽश्वान्विचारयित्वा तुरथैयुक्तान् मनोजवान् ॥ आरोहस्वेति वैदेहीं सूतः प्राञ्जलिं ब्रवीत् ॥ २२ ॥ सा तु सूतस्य वचनादारुरोहरथोत्तमं ॥
सीतासौ मित्रिणा सार्धं सुमंत्रेण च धीमता ॥ आससाद विशालाक्षी गंगां पापविनाशिनीं ॥ २३ ॥ अथार्धदिवसं गत्वा भागीरथ्या ज
लाशयं ॥ निरीक्ष्य लक्ष्मणो दीनः प्ररुरोद महास्वनः ॥ २४ ॥ सीता तु परमायत्ता दृष्ट्वा लक्ष्मणमातुरं ॥ उवाच वाक्यं धर्मज्ञा किमिदं रुद्यते त्व
या ॥ २५ ॥ जाङ्गवीतीरमासाद्य चिराभिलषितं मम ॥ हर्षकाले किमर्थं मां विषादयसि लक्ष्मण ॥ २६ ॥ नित्यं त्वं रामपार्श्वेषु वर्तसे पुरुषर्ष
भ ॥ कच्चिद्विनाकृतस्तेन द्विरात्रं शोकमागतः ॥ २७ ॥ ममापि दयितो रामो जीवितादपि लक्ष्मण ॥ न चाहमेवं शोचामि मैवं त्वं वालिशो भव
॥ २८ ॥ तारयस्व च मां गंगां दर्शयस्व च तापसान् ॥ ततो मुनिभ्यो वासांसि दास्यन्ति च ॥ २९ ॥ ततः कृत्वा महर्षीणां यथार्हमभि
वादनं ॥ तत्र चैकां निशामुष्य यास्यामस्तां पुरीं पुनः ॥ ३० ॥ ममापि पद्म
॥ ३१ ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रमृज्य नयने शुभे ॥ नाविकानां द्वयमासल
॥ ३२ ॥ तितीर्षुर्लक्ष्मणो गंगां शुभां नावमुपारुहत् ॥ गंगां संतारयामास
शः सर्गः ॥ ४६ ॥ ॥ ७३ ॥ अथ नावं सुविस्तीर्णो नैषादीं राघवानुजः ॥ आरुरोह समायुक्तं पूर्वमारोप्य मैथिलीं ॥ १ ॥ सुमंत्रं चैव स
रथं स्थीयतामिति लक्ष्मणः ॥ उवाच शोकसंतप्तः प्रयाहीति च नाविकं ॥ २ ॥ कच्चित् ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ इति षट्चत्वारिंशः सर्गः

॥ ४६ ॥ ॥ ७३ ॥ नैषादीं निषादोपनीतां ॥ गुहास्थं निषादसंबन्धिनीमिति वा ॥ समायुक्तं सज्जीकृतं ॥ १ ॥ स्थीयतां अर्वाचीनगंगातीरे एवेति शेषः ॥ प्रयाहि परंतीरमिति शेषः ॥ २ ॥